

Vart leder protesterna i Hongkong?

Artikelsamling oktober 2019

Artikelsamlingen består av 7 artiklar varav 3 är av nyhetskaraktär medan de övriga 4 kan kallas beskrivande/analyserande. De 3 nyhetsartiklarna är från tyska *Junge Welt*. Av de övriga mer analyserande är 2 från nederländska-belgiska *DeWereldMorgen* och *Uitpers* och de 2 återstående från engelskspråkiga *Asia Times*.

Oroligheterna har pågått i närmare ett halvt år och det börjar klarna vari motsättningarna består och vilka faktorer som har haft och har betydelse för det skedda. Sammantaget kan sägas att artikelsamlingen nedan bör kunna ge en någorlunda tillfredsställande bild av problemet Hongkong. Kanske är de två sista artiklarna de mest givande.

Per-Erik Wentus

Se även: [Problemet Hongkong \(en artikelsamling\)](#) (augusti)

Innehåll

Lode Vanoost: Hongkong – protesterna för demokrati i en återvändsgränd	1
Sebastian Carlens: Hongkongs framtid hänger på Kina	4
Simon Zeise: Det ställföreträdande kriget i Hongkong	5
Simon Zeise: Tvisten om Hongkong	6
Ken Moak: Varför protesterna i Hongkong är utom kontroll	7
George Koo: En annan syn på Hongkongprotesterna	8
M.K. Bhadrakumar, Antoine Uytterhaege: Kina och Ryssland förs närmare av krisen i Hongkong	11

Lode Vanoost: Hongkong – protesterna för demokrati i en återvändsgränd

Massprotesterna i Hongkong¹ har nu pågått i mer än fem månader. De tog sin början i och med förslaget om att anta en lag som, i likhet med andra länder, skulle göra det möjligt att utlämna personer till över ett hundratal länder, där ibland Taiwan och fastlands-Kina.² Hongkong har för närvarande den striktaste icke-utlämningslagen i världen. Exempelvis kunde f.d. CIA/NSA-agenten Edward Snowden på sin tid inte utlämnas till USA, där han är anklagad för spioneri.

Omstridd utlämningslag

Fruktan för att den kommande lagen skulle göra det möjligt att bl.a. utlämna politiska dissidenter till Kina växte redan från början. Det spelade ingen roll att lagförslaget uttryckligen slog fast att lagen inte berörde politiska förbrytelser. I Kina är det inte ovanligt att politiskt misshagliga anklagas för kriminella oegentligheter när man vill tysta dem.

I framtiden, när Hongkongs särställning 2047 är förbi, skulle således varje i Hongkong boende – medborgare som utlämning – vara juridiskt underställd Kina. Det hjälpte föga att Hongkongs regering flera gånger förklarade att lagen inte skulle medge något dylikt.

Regeringens önskan om att införa lagen har legat närmare i tiden än vad fruktan för framtiden är hos de protesterande. Det gällde en hongkongbo som åkt till Taiwan med sin unga havande flickvän, mördad henne på det grymmaste och flytt tillbaka till Hongkong, väl medveten om att han med det rådande förbudet inte kunde utlämnas till Taiwan för rättegång.

Hanteringen av utlämningar mellan Kina och Hongkong har alltid varit tvetydigt. Kina har å sin sida alltid utlämnat eftersökta Hongkongkineser till Hongkong medan Hongkong i sin tur inte har lämnat ut fastlandskineser.

Men å andra sidan finns det kända fall då kineser flytt fastlandet och hemliga Kina-agenter fört dem tillbaka till Kina. Fruktan om att den nya lagen skulle underlätta ett missbruk har således inte saknat grund trots Hongkong-regeringens vyssande bedyranden.

Krav på allmän rösträtt

Protesterna mot det lagda lagförslaget utvecklade sig ganska så snabbt till något bredare än att enbart stoppa lagen. Rörelsen har nu fem krav:

- dra in förslaget om en utlämningslag helt och hållet.
- dra in definitionen av protesterna som en ”störning av den allmänna ordningen”.
- frige samtliga anhållna protesterande straffria.
- en oberoende undersökning om polisvåldet.
- avskeda den nuvarande VD:n (regeringsledaren) Carrie Lam och inför allmän rösträtt för val av det lagbeslutande rådet och VD:n.

Det femte kravet är det som djupast går på tvärs med dagens politiska tillstånd. Ännu, 22 år efter den brittiska kronkolonins slut, har Hongkongs innevånare ingen allmän rösträtt. Staden styrs lika odemokratiskt som den gjordes när den var en del av Storbritannien. Britterna underlät att göra något som helst i demokratisk riktning under sina sista år. Hongkong regeras, som förut, av en klick höga ämbetsmän. Den högsta ämbetsinnehavaren, den verkställande direktören, ”väljs” av ett råd av 1 500 höga vederbörande som är företrädare för olika ekonomiska intressegrupperingar, inget mera.

¹ Hong Kong (betyder på kantonesiska den ”völdoftande hamnen”) skrivs i två ord på de flesta språk. Undantag är bl.a. tyska, nederländska, nordiska språk och finska.

² Efter att den tidigare brittiska kolonin Hongkong blev en del av Kina 1997 har Kina enbart rätten över försvaret och utrikespolitiken under 50 år dvs fram till 2047. Därefter kommer Hongkong att underställas Kina i alla avsikter. När i texten används begreppet Kina betyder det alltid fastlands-Kina.

Kravet på allmän rösträtt har samlat stora skaror protesterande även innan, 2003, 2008 och 2014. Det finns en bakgrund till denna brist på demokrati.

Tvångsfördragen efter opiumkrigen

Fördragen i Nanking och Tientsin som följde på de två opiumkrigen som Storbritannien och Frankrike förde mot det kejsarliga Kina på 1800-talet blev en fullständig seger för västmakterna, som gav dem Hongkong inbegripet södra Kowloon, fullständig legalisering av opiumhandeln och dess bruk i hela Kina, fri fart på alla floder, m. m. 1860 sammanfattades det i Pekingkonventionen.

Undertryckandet av Kina och en rå utsugning av kineserna fortsatte sedan fram till det kommunistiska maktövertagandet 1949. Det viktiga internationellt sett är att kommunisternas vinst var något som väst inte hade förutsatt.

Efter att folkrepubliken på 1980-talet tillät kapitalistiskt näringsliv i landet utgick man i väst från att detta skulle leda till en politisk liberalisering, vilket blev en andra missbedömning. Det visade sig att Kinas kommunistiska parti var i stånd att samverka med en kapitalistisk uppbyggd ekonomi.

Hongkongs särställning i förhållande till Kina i övrigt framgår också av flera andra saker. Hongkong har fortfarande vänstertrafik, flygtrafiken med Kina klassas som internationell. Hongkongpassen innebär visumfri tillgång till fler länder än vad de kinesiska passen gör. Den tidigare brittiska Hongkongvalutan är lika giltig som det nya Hongkongpundet. Polisens dagliga tjänstespråk är engelska även om det officiella språket är den kinesiska dialekten kantonesiska.

Otaliga gatunamn, tunnelbanestationer och torg har kvar sina namn som mestadels härrör från briter. Statyer på tidigare brittiska monarker står fortfarande kvar. Och ännu lever ett flertal gamla Hongkongkineser som har kvar sitt giltiga brittiska pass. Vad som är förändrat är skolsystemet. Undervisningsspråket är sen 1997 kantonesiska och läroplanen i Hongkong är den kinesiska frånsatt historia.

Oförändrat ekonomiskt system

Det ekonomiska systemet från den brittiska eran är fortfarande intakt utan några förändringar. Hongkongborna utsugs idag på samma sätt som de gjordes under kolonitiden av briter och med dem den kolloberande Hongkongeliten.

I väst har Hongkong fortfarande namn om sig att vara en ekonomisk vinstlott på samma sätt som konkurrenten Singapore. Staden är också en viktig spelare i regionen, men dess BNP slås idag av till exempel grannstaden Shenzhen i Kina.

Framtidsutsikterna för staden är inte heller så rosenröda. Ekonomer hävdar att Hongkong om 20 år inte längre kommer att vara någon viktig pjäs för Kina, men idag är det inte så ännu. Kina har idag inget intresse av ekonomisk instabilitet i Hongkong, snarare vill man ha lugn och ro.

Protesterna som pågår när sig ur den sociala oron och rädslan av både dagen som morgondagen. Unga hongkongbor har inga framtidsutsikter som ger dem någon tillförsikt, varken på en bättre eller ens en lika hög levnadsstandard som föräldrarnas. Välfärden i Hongkong är mycket ojämnt fördelad. Hela 20 procent av befolkningen lever under fattigdomsgränsen och arbetsvillkoren är mycket tunga även för medelklassen.

Bostäder är obetalbart dyra. Fler och fler unga Hongkongkineser bor även som gifta kvar hos föräldrarna. Något allmänt socialförsäkringssystem finns knappt.

Extremhögern kuppande

Denna sociala otillfredsställelse har kuppats hem av en extremhögerrörelse med en brutal anti-fastlandskinesisk retorik som har likhet med ren rasism.

Man kallar de inflyttade fastlandskineserna ”gräshoppor” som käkar upp ”vårt Hongkong”. Fastlandskineser som flyttade in under de första åren efter 1997 har smält samman med hongkongborna,

men det gäller inte för de senare tillkomna. De är beredda att arbeta för en lägre lön än hongkongborna överlag. De beskylls också för att inte behärska kantonesiska.

Samtidigt är det en nagel i ögat för de protesterande att medelklassen i de kinesiska grannstäderna Shenzhen och Guangzhou (Kanton) har en högre levnadsstandard än de själva.

Protesterna i Hongkong är med andra ord en soppa av krav från entydiga krav på demokrati, mot utsugning, för bättre levnadsvillkor och därutöver extremhögerasism som riktas mot kineser som kommer från fastlands-Kina och Taiwan.

Inget parti, litet som stort, eller fack stöder protesterna. Massmedia överlag gör det inte heller. De tre stora dagstidningarna *Wen Wei Po*, *Ta Kung Pao* och *Hong Kong Commercial Daily* fördömer dem som störande av ”den allmänna ordningen”. Men andra stora tidningar som *Ming Pao* och *Apple Daily* är benägna att ge dem stöd och kallar dem ”demonstranter” och ”frigörare”.

Hårt undertryckande

Polisens motåtgärder är hårda men ändå inte så hårda som de som den franska polisen tillämpar mot de gula västarna eller undertryckandet som sker i länder som Argentina, Egypten, Thailand eller Indonesien. Det används inte heller giftig tårgas, avloppsvatten eller ren avföring såsom sker i Israel.

Hongkongpolisen har inte heller, såsom i Frankrike skjutit med gummikulor, där tio har dödats och tiotals har skadats svårt med att händer och ögon förlorats och där flera demonstranter har dömts till svåra straff på mycket lösa polisvittnesmål.

De anhållna i Hongkong behandlas ingalunda med silkesvantar, men det är inte värre än vad fransmän får utstå. Överlag sett var polisen i Hongkong på den brittiska tiden långt brutalare än vad den är idag.

Protesterna i Hongkong har stora likheter med dem i Frankrike. På bägge håll är drivkraften otillfredsställelsen med de sociala villkoren, det saknas ett tydligt ledarskap, protestanterna har inget stöd av vare sig partier eller fack, det finns många svårtydbara krav och rörelsen är utsatt för krafter från höger och vänster som försöker att dra den till sin sida.

Med det rörliga aktionsförfarandet som man tillämpar tvingas polisen till att sprida sitt manskap, vilket har bidragit till de hårda undertrycksmetoderna som används på båda ställena. Kort sagt de är i mycket en kopia av varandra. Men det finns avgörande skillnader.

Massmedierna och upphaussandet av ”rörelseledarna”

Protesterna i Hongkong skiljer sig från de franska gula västarnas gatuprotester på två väsentliga sätt.

Det första är hur de västerländska massmedierna skildrar protesterna. Även om de franska gula västarna fortsättningsvis genomför aktioner som i omfång och intensitet kan liknas vid vad som skedde innan har de försvunnit från massmedierna. Det är till stor skillnad mot vad som sker med protesterna i Hongkong. De ges allt större uppmärksamhet och blir allt oftare en huvudnyhet.

Den andra skillnaden är hur ”ledarna” skildras. De franska gulvästarnas ”ledare” är frånvarande i massmedia, vilket råkar stämma med hur det är i verkligheten. För Hongkong gäller mer eller mindre motsatsen. Ett antal ledare utnämns i väst som frihetskämpar, en ära som ingen gulväst tillerkänts. En av de utvalda är de 23-åriga Joshua Wong. Han har emottagits av den inte så oviktiga amerikanske senatoren Marco Rubio, känd som en av de ivrigaste förespråkarna för ett våldsamt regeringskifte i Venezuela liksom han varit för det i Georgien och Ukraina.

Wong är sedan 2014 en av ledarna för proteströrelsen i Hongkong. I vilken mån som han själv är medveten om att han umgås med politiker som är för ett våldsamt regimskifte är oklart. Vad som däremot står mer än klart är att regimen USA har investerat en hel del i protesterna i Hongkong.

USA:s öppna stöd för protesterna i Hongkong

Amerikanska diplomater från USA:s generalkonsulat i Hongkong³ tar emot ledare för proteströrelsen och låter sig öppet fotograferas tillsammans med dem vid gatuaktioner utan att massmedia i väst ställer några som helst frågor. Man undrar ifall samma tystnad skulle råda ifall ryska diplomater öppet skulle delta i gulvästarnas gatuaktioner i Frankrike, dvs beblanda sig i en annan stats inrikesangelägenheter?

Högergrupperingarna i proteströrelsen känner sig stärkta av detta utländska stöd och i vissheten av att de kan gå fram allt hårdare för att bli de obestridliga ledarna för rörelsen. De viftar med USA-flaggor vid protesterna och sänder delegationer till USA:s generalkonsulat med begäran av att kongressen i USA måtte anta en lag om att Hongkongs status i utlandet skall vara avhängigt av att mänskliga rättigheter respekteras. En sådan lag råkar vara färdig och väntar på att godkännas.

Den geopolitiska kampen utnyttjar inrikesmotsättningar

Över Hongkong tornar sig åskmolnen som härrör från handelskriget mellan USA och Kina. USA, under presidenten Donald Trump, ser i protesterna en möjlighet att använda dem som påtryckningar mot Kina för att främja sina intressen. Kina har å sin sida inget intresse av att protesterna upp-trappas. Trump kommer inte att tveka om att begära av övriga västländer och andra att de skall delta ifall Kina vidtog åtgärder visavi ordningen i Hongkong. Trots all retorik i väst om en dylik aktion från Kina, ser det inte ut som om Kina hade några som helst planer på det, åtminstone inte så länge den nuvarande regeringen i Hongkong har hand om tömmarna.

Det finns också andra skäl till att Kina är emot en upptrappning i Hongkong. Regeringen i Beijing vill få till stånd ett avtal med Taiwan liknande det i Hongkong. Ett s.k. ”ett land två system”. Taiwan skulle således officiellt vara en del av Kina men ha sitt eget inrikessystem.

Väl att märka när det gäller protesterna i Hongkong är att deras orsak och deras omfattning ligger främst i det tillstånd som är förorsakat av det egna ekonomiska systemet, som är ett intakt arv från den brittiska kolonitiden med dess frånvaro av demokrati, vilket tydligast syns i att allmän rösträtt saknas. Till detta tillkommer rädslan för att införande av ett kinesiskt regeringssystem skulle minska demokratin än mer.

Det omfattande stöd som politiker och massmedia i väst ger till protesterna i Hongkong har i sak inget att göra med att öka befolkningens rättmätiga demokratiska krav. Vore det så, då hade vi kunnat iaktta andra åtgärder än de som vidtagits av västmakterna vid de senaste folkliga protesterna som skett i Honduras, Haiti och Frankrike. Tyvärr utgör protesterna i Hongkong i väst endast en hävstång för att främja egna intressen i den politiska-ekonomiska strid som råder visavi Kina. Skenheligast ekar den nuvarande brittiska regeringens krav på demokrati i Hongkong, när vi vet att britterna inte gjort ett uns i den riktningen när de hade makt och myndighet till det mellan 1841 och 1997 – dvs under 156 år.

DeWereldMorgen.be 13 september 2019. (Hongkong: westerse manipulatie van wat als protest voor democratie begon is gevaarlijk en dient belangen van bevolking Hongkong niet). Översättning från nederländska Per-Erik Wentus.

Sebastian Carlens: Hongkongs framtid hänger på Kina

(...) Kina har många skäl att försöka undvika en upptrappning av den rådande handelskonflikten. En del skäl omtalas i västerländsk massmedia, om andra tigs det.

Hongkongs grannstad Shenzhen, strax norr därom, är den som kommer att låta sig omtalas i närmsta framtid. Staden ligger i Pärlflodsdeltat. Det föreligger långtgående utbyggnadsplaner för den s.k. Guangdong-Hongkong-Macao-bukten.

³ Det finns sedan 1997 naturligtvis inte längre någon USA-ambassad i Hongkong utan bara ett generalkonsulat.

Dessa tidigare fiskebyar, dagens städer, som vetter mot det sydkinesiska havet, härbergerar i idag 12 miljoner innevånare och planen är att de skall förenas i ett bygge av en "socialistisk förebildsstad".

Landsdelen Guangdong, med huvudstaden Guangzhou (Kanton), är en av de tätast befolkade i världen. Här lever och arbetar omkring 71 miljoner människor. Så när den kinesiska regeringen i mitten på augusti i år meddelade att staden Shenzhen kommer att bli det ekonomiska centret istället för Hongkong i detta område, då var det inget underhandlingsbud. Staden har dessutom redan, visavi Hongkong sett, ett försprång i välfärden. (...)

Junge Welt (Berlin) 25 augusti 2019; (Hongkong hängt sich ab.) Översättning från tyska Per-Erik Wentus.

Simon Zeise: Det ställföreträdande kriget i Hongkong

Innan den kristdemokratiske kanslern Angela Merkel påbörjade sin tripp till Beijing lät det inflytelserika Mercator Institute for China (Merics) publicera sin syn på tillståndet i Hongkong. Ledaren för tankesmedjans "Ekonomiska forskningsprogram" Max Zenglein sa att "Kina har visat sitt rätta ansikte". Enligt honom har folkrepubliken det fulla ansvaret för oroligheterna. Beijings "ökade maktanspråk" har skenat "snabbare än väntat". Han hade själv varit på plats och deltagit i protesterna under en vecka. De är "massiva" och "väl organiserade". Parkerna låg rensopade efter de hundratusende demonstranterna. "Det fanns ingen jord kvar på marken" med Zengleins ord.

Utländska koncernchefer hade sagt honom att när Hongkong förlorar sin särställning skulle det inte längre vara intressant som ett internationellt finanscentrum. För folkrepubliken är däremot Hongkong "viktigare än någonsin" för att hantera internationella betalningar, för där kan utländska investerare känna en "valuta- och rättssäkerhet". Samtidigt är staden inte längre någon "frihamn" för stenrika kineser. Hongkong har passerat "kulmen som ett världsfinaanscentrum" hävdar Zenglein. De två miljarder dollar som regering har avsatt för ett konjunktursprogram kan bara ha ett "ministimulus" säger han.

Beijing sätter överlag anställda under ett hårt tryck. Men samtidigt har de fyra stora skattekonsultfirmorna Pricewaterhouse Coopers, KPMG, Deloitte och Ernst & Young avstått från att kritisera den kinesiska regeringen, liksom flygbolaget Cathay Pacific, vars anställda i fredags protesterade mot uppsägningen av kollegor som hade stött upploppen. Många stenrika kinesiska "magnater" i Hongkong kallades till det angränsande Shengzhen där de "tvålades till". Tillkännagivandet från den kinesiska regeringen för en vecka sen att Shengzhen kommer att bli en särskild ekonomisk zon ske ses enligt mottot "märker du inget kör vi dvs bygger ett nytt Hongkong" säger Zenglein.

Endast den kinesiska multimiljardären Li Ka-shing – som 2013 av tidskriften *Forbes* klassades som världens åttonde rikaste – har meddelat att han kommer att ta sina pengar ut ur folkrepubliken och "diversifiera" sina investeringar. Några följder för Hongkongs ekonomi har inte märkts än. Skadorna för Hongkong har mest rört sig om en minskad turism. Den har fallit ner till 2003 års nivå – då berodde den låga nivån på att SARS-epidemin hade brutit ut i stan.

Sammantaget, vilket var Zengleins främsta bekymmer, "finns det fortfarande mycket arbete att göra för att uppmuntra utländska företagare att sätta press på Kina". EU måste dra en "röd linje som inte får överskridas". Tyskland bör sluta "erbjuda sig som samarbetspartner". Berlin och Bryssel bör "avbryta allt samarbete" med Kina och därefter "visa Kina" var skåpet ska stå.

USA spelar, säger sig Zenglein vara bergfast övertygad om, "ingen som helst roll i tvisten". Hans uttalande står i bjärt kontrast med vad Kinaexperten Stefan Baron skriver i sin kommentar i dagstidningen *Handelsblatt* den 19 augusti. "Amerikanarna bebländar sig helt felaktigt in i protesterna i Hongkong". Under de gångna åren ska "miljoner ha getts till regeringsmotståndare" I räkenskaperna för 2012 skriver tankesmedjan *National Endowment for Democracy*, som är en av storaktörerna och som finansieras av den amerikanska kongressen, "att utveckla medborgarnas – i

synnerhet universitetsstudenternas – förmåga att mer effektivt delta i den offentliga debatten om en politisk reform” Strax innan upproret sammanträffade USA:s utrikesminister Michael Pompeo och företrädare från den amerikanska kongressen med ledande regeringsmotståndare på USA:s generalkonsulat i Hongkong, skriver Baron. Och chefen för det amerikanska generalkonsulatet i Hongkong politiska avdelning, ”som tros arbeta för underrättelsetjänsten”, träffade Joshua Wong och en annan upploppsledare. Detta strider helt klart med Wienkonventionen, som förbjuder diplomater att blanda sig i mottagarlandets inre angelägenheter, förklarar Baron. Den kinesiska ambassaden i Tyskland klargjorde förra tisdagen helt följdriktigt att: ”Hongkongs angelägenheter är en del av Kinas inrikespolitik. Inget annat land – vilket även gäller Tyskland – har rätt att ingripa. De viktigaste och mest brännande uppgifterna är för närvarande förebyggandet av våld och kaos och ett återställande av ordningen.”

Direktören för Merics Frank Pieke medgav i fredags [20/9] att även om inte USA har ett direkt inflytande på utvecklingen, så går den helt ”underbart deras väg”. Det är ett ”ställföreträdande krig” mellan de två supermakterna ”fast på kinesiskt territorium”.

Junge Welt. (Berlin) 26 augusti 2019. (Stellvertreterkrieg in Hongkong). Översättning från tyska Per-Erik Wentus.

Simon Zeise: Tvisten om Hongkong

Beijing beskyller oppositionen i Hongkong för att förvärra tillståndet och fattigdomen i staden. Västmakter vill förhindra att den knyts allt närmare till fastlands-Kina.

Det senaste veckoslutet var det på nytt massdemonstrationer i Hongkong med sammandrabbningar. Kinesiska flaggor brändes, demonstranter slängde brandbomber i en tunnelbanestation och på polisbilar. Polisen sköt varningsskott.

Den kinesiska regeringen i Beijing tycks vara medveten om det vanskliga sociala tillståndet i stan och att det gynnar oppositionen. I ett meddelande som återgavs i den tyska tidningen *Handelsblatt* förklarade den officiella kinesiska nyhetsbyrån Xinhua: ”Trots finansernas, handels och turismens välstånd det senaste årtiondet lever mer än 1,37 miljoner människor i Hongkong under fattigdomsgränsen. Arbetstillfällena är idag så fåtaliga att ungdomen har en begränsad möjlighet att kunna komma upp sig i samhället”. Fastighetspekulanter och deras krets dominerar dessutom staden, förklarade Xinhua.

Beijing försöker förbättra läget men förhindras av oppositionen. För att få igenom viktiga lagändringar måste regeringen inneha en tvåtredjedels majoritet i lagstiftningsrådet för det särskilda förvaltningsområdet. Regerings försök har dock hela tiden motsatts.⁴

Den av oppositionen på gatorna krävda oavhängigheten från fastlands-Kina skulle ”störta staden i en avgrund”. Hongkong måste för att komma ur den nuvarande krisen istället ”knytas mycket närmare och effektivare till fastlands-Kina”, är den officiella hållningen.

Att förhindra detta närmande är ”västvärldens” uttalade mål. Den kanadensiska journalisten Matthew Erret rapporterade om vad som i lördags skrevs på den av investerare så omtyckta webbplatsen zero hedge.com om Hongkongs betydelse – en tidigare brittisk koloni som fortfarande plågas djupt av bundenheten till det angloamerikanska bankväsendet och underrättelsetjänsten – med anledning av att staden ingår i det kinesiska infrastrukturprojektet den ”nya silkesvägen”. Det framgick mycket klart på den fjärde sammankomsten om ”Belt and Road”-projektet som hölls den 10 och 11 september i Hongkong. Hongkongs regeringschef Carrie Lam förklarade att hon skulle göra allt i sin makt för att försäkra Hongkongs deltagande fullt ut i ”sidenbälts”-planerna.

⁴ Oppositionen i det lagstiftande rådet kallas ”alldemokrater” och består av grupperingar med olika ekonomiska intressen men som förenas i att de är mot den politik som regeringschefen Carrie Lam för.

Eftersom Kinas intressen var väl representerade vid mötet kunde inte britterna med sina intressen utebli. Detta till skillnad från Washington, som bojkottade sammankomsten helt och hållet. Men det var med en sedvanlig överlägsenhet från fornstora dar. Det framgick vid en podiediskussion, som i mycket kom att röra sig om de ”geopolitiska risker” som den nya sidenvägen skulle innebära. Podiumdeltagare var den tidigare NATO-överbefälhavaren för Europa Sir Richard Shirreff, Andrew Weir från börserna i Hongkong, chefen för Standard Charter Bank och ordförande för Hongkongs bankförening och chefen för försäkringsföretaget MB Secure Financial.

Podiets sammansättning var i sig mycket intressant, skriver Erret, då det gav en tydlig bild av ett ”svagt, desperat och därför farligt brittiskt imperium” som försöker undergräva den kinesiska regeringens infrastrukturplaner. Diskussionsdeltagarna var dessutom eniga om att projektet innebar risker för världssystemet i sin helhet. Shirreff gick så långt som att beteckna Kina som det ”nya romerska imperiet” som kommenderar ”afrikanska ledare till huvudstaden”. Ett av argumenten härför är att Beijing försöker göra fattiga afrikanska länder Kina avhängiga genom att ge dem krediter. Barrow framförde till och med det löjeväckande påståendet att Kinas hållning har väckt förargelse bland människor som sett sina liv förändras mot sin vilja och att detta är anledningen till den ökade islamistiska extremismen i Mocambique. För att förhindra allt ont i världen, som Kinas uppkomst medför, ligger ansvaret på länderna i ”väst” var slutsatsen.

Junge Welt (Berlin). 1 oktober 2019. (Umkämpfdes Hongkong). Översättning från tyska och not Per-Erik Wentus.

Ken Moak: Varför protesterna i Hongkong är utom kontroll

”Pro-democracy” aktivister har förorsakat avsevärda skador på Hongkongs ekonomi, politik och samhälle. De tog sin början med nej till förslaget om en ny utlämningslag. Det omtvistade lagförslaget har dragits tillbaka men trots det har det meningslösa våldet inte bara fortsatt, utan blivit värre.

I torsdags sköts en ung protesterande i bröstet av polisen. Men i många länder, om de möttes av en sådan våldsamhet som sker i Hongkong, så vore svaret från myndigheterna att se till att de som är ansvariga för våldsamheterna arresterades eller helt enkelt sköts. Så varför låter regeringarna i Hongkong och Kina förrödelserna fortgå?

Uppenbarligen kan denna omöjliga sats inte hanteras på ett sådant sätt p.g.a. fyra skäl: den utländska inblandningen är stor, effekterna av att Hongkong har behållit utbildningssystemet från den brittiska kolonialtiden, begränsningarna som finns i ”ett land, två systemets” konstruktion och av att de för Hongkong ansvariga liksom befolkningen är delad.

”Ett land, två system”-regeringsskicket som tillåter Hongkong att vidmakthålla systemet från tiden före överlämnandet till Kina är ett ”status quo”, förutom utrikespolitiken och det militära försvaret som handhas av Kina. Att sända in Folkets befrielsearmé för att krossa protesterna vore att inbjuda västmakterna till kritik och sanktioner utifrån anklagelsen att centralregeringen inte lever upp till de löften som gavs då stadens styre överlämnades från Storbritannien till Kina 1997. Det vore att bana väg för beskyllningen att Kina slaktar sin ungdom såsom skedde 1989 på Himmelska fridens torg och det sattes centralregeringen i ett läge av en given förlust.

Kanske är det så att protestorganisatorerna vet att Kinas handlingsalternativ är begränsade och därför tar tillfället i akt att maximera förödelsen som de åsamkar Hongkongs ekonomiska, politiska och sociala institutioner.

Det hjälper inte att Hongkongs beslutsfattare och medborgargrupper argumenterar sinsemellan om vad de borde göra för att stoppa våldet. De s.k. ”alldemokraterna” i det lagstiftande rådet säger konsekvent nej till allt vad som föreslås av ”pro-beijingarna”. Så som det exempelvis skedde 2017, när regeringen förordade att man skulle utvidga landområdet på en kuststräcka för att bygga bostäder åt låginkomsttagare.

”Pro-återföreningsgrupper” (med Kina) vill exempelvis använda mesta möjliga våld för att stoppa protestmakarna, fast då stöder de ”pro-självständighetsgrupperna” dem. (!?) Kort sagt: ett delat Hongkong har lamslagit regerandet och förhindrat verkningsfulla åtgärder för att kväsa våldet.

Men den största faktorn – kanske – som har bidragit till det utdragna våldet är västinblandningen. Det nära förestående godkännandet i USA:s kongress av lagen om Hongkongs mänskliga rättigheter och demokrati, som kommer att ge USA-regeringen rätt att vidta sanktioner gentemot vad och vem som helst om Hongkong eller kinesiska myndigheter stoppar protester med våld, betyder att Hongkong regeringsmässigt blir ett vrak. De protesterande tror måhända att ingen myndighet eller person kommer att våga utmana USA:s ex-territoriella åtgärder då det kunde betyda ekonomisk eller egendomsrättslig skada för de finansiella intressen man har i USA eller i områden där USA har ett inflytande.

Vad som än är orsaken: våldet måste stoppas. Även om medborgarna har rätt att protestera för det som de är övertygade om, har de inte rätt att sätta allmän säkerhet i fara och förstöra egendom. Dessutom gäller för Hongkong att dess ekonomi är i oreda, turismen har sjunkit med 40 procent och affärsverksamheten flyttar från Hongkong. Om inte våldet stoppas kommer skadorna på ekonomin och egendomen att fortsätta. Folks liv och hälsa kommer att sättas på spel.

Att tillåta våld och förstörelse att fortgå, kunde faktiskt anses som att avsäga sig plikten och ansvaret. Regeringar finns ju till för att befrämja och försvara nationens intresse. Det är skälet för existensen av armén och polismakten.

Att inte tillåta polisen att försvara sig med att ”återgälda eld med eld” kan vara det rätta, men upphovsmakarna och protestdeltagarna tycks se den hållningen som en svaghet. Det spelar uppenbarligen ingen roll vad politikerna säger och hur mycket de medger – inget tycks tillräckligt eftersom protesterna de facto inte handlar om demokratin utan är ett lömskt knep att strandsätta Hongkong och destabilisera fastlands-Kina.

Även om geopolitiska konflikter – mellan USA och Kina – och politiken på hemmaplan i Hongkong kan ha varit skälen till våldsamheterna som nu är utom kontroll är det mycket osannolikt att ”pro-demokraterna” kommer att vinna kriget. Skälet är Kinas ekonomiska och militära styrka, som dessutom ökar hela tiden. Militärparaden med anledning av 70-årsdagen av folkrepubliken grundande i torsdags, visade ett antal avancerade vapen såsom överljudsmissilen D-17, som har förmåga att komma förbi USA:s raketförsvarssystem. Kina har dessutom nog med ekonomiska muskler för att återuppbygga Hongkong både nu och i en eventuell framtid.

Sett i ljuset av detta borde de protesterande lägga av innan de möter ett ”Himmelska fridens torgs” öde. Efter nersläendet 1989 flydde upphovsmakarna och protestledarna till väst medan flertalet av de vilseledda och oskyldiga ungdomarna, som blint hade följt dem, lämnades kvar och fick stå för konsekvenserna.

Asia Times 2 oktober 2019. (Why Hong Kong protests are out of control). Översättning från engelska Per-Erik Wentus.

George Koo: En annan syn på Hongkongprotesterna

I reportagen om protesterna i Hongkong har de västliga massmedierna kallat ligisterna för hjältar och deras gangstervälde för en rörelse för demokrati. Dessa upploppsmakare klår upp oskyldigt folk, attackerar polisen med brandbomber och vassa järnrör, förstör myndighetsbyggnader och tunnelbanestationer och tvingar med sina aktioner den internationella flygplatsen till driftsinskränkningar.

Hongkongs ekonomi har stagnerat men trots det lovordas upploppsmakarna som frihetskämpar. Upploppens ledare har faktiskt krävt att tumultet inte ska få kallas upplopp utan protester.

När Hongkongpolisen håller igen de protesterande är kamerorna där, men sällan hittar de något värt att filma när upploppsmakarna står för våldet. Ofta har anklagelserna om ”polisbrutalitet” spridits ut som den reella anledningen till det uppkomna våldet.

Hongkongpolisen fick under månaderna från det tidiga juni till början på augusti möta miljontals protesterande, så rapporterade i alla fall medierna. Dock, polisens arresteringar var knappt 420 personer.

Polisen i New York arresterade, i jämförelse, 700 på en dag den 1 oktober 2011 under Occupy Wall Street-protesterna och då räknades deltagarna i tusen och inte i miljoner. Hade förödelsen i Hongkong istället skett i New York hade blod forsats längs trottoarerna och stadens häkten och sjukhus hade dignat av offer.

Så, vad var då orsaken som från början föranledde massoroligheterna i Hongkong? Det föregicks av ett regeringsförslag om att ändra reglerna i den gällande utlämningslagen. Det blev skriande uppenbart när en ung man i Hongkong tog med sin havande flickvän till Taiwan och mördade, styckade och begravde henne och återvände till Hongkong, väl medveten om att han inte kunde utlämnas till Taiwan för en rättegång.

Rymlingars frihamn

Jag frågade en vän, som bott länge i Hongkong och varit rådgivare åt regeringen både under tiden det var brittisk kronkoloni och efter det, vad han ansåg om regeringens förslag till en ändrad utlämningslag. Han sa ”Det finns för närvarande hundratals rymlingar som använder Hongkong som frihamn, eftersom Hongkong bara har utlämningsavtal med ett fåtal länder och bland dem har Macao, Taiwan och fastlands-Kina inte funnits med.” ”Förslaget om en ändring i utlämningslagen har som avsikt att förstärka brottsrättsordningen och att förändra tillståndet så att en del kriminella inte kan använda vår stad som en frihamn.”

Uppviglare grep tillfället i akt och ändrade regeringens avsikt att täppa till ett kryphål till ett ”cause célèbre” med att hävda att lagförändringen skulle ge Beijing fria händer att häkta och utlämna vem som helst, även den som råkade åka genom Hongkong, till fastlands-Kina att sättas bakom lås och bom eller något värre.

Hongkongs VD (regeringschef) Carrie Lam utgick ifrån att lagförändringen var entydig och förutsåg inte den storm som komma skulle. Även om hon officiellt satte förslaget vilande och senare drog det tillbaka helt och hållet fortsatte de protesterandes ursinne.

Efter att ha lyckats få Lam att backa gick de protesterande vidare med ytterligare krav, såsom att de som arresterats skulle frigges, Lams avgång och en allmän rösträtt i valet till det lagstiftande rådet och regeringschefen.

I slutet på augusti sa min vän till mig att han delade min uppfattning att ”vilken organisation som än stödjer och befrämjar oroligheterna är den uppenbarligen rikt bemedlat och väl organiserad med veckovisa planer om var oroligheterna ska ske.”

Stödet från National Endowment for Democracy

Olika källor har rapporterat att det främsta finansiella stödet kommer från The National Endowment for Democracy (NED). Den är i sin tur finansierad av USA:s kongress i avsikt att NED ska finansiera organisation runt om i världen som förespråkar demokrati och mänskliga rättigheter. Ett 18-tal organisation har noterats som bedrivande verksamhet i Kina och får stöd från NED. 6 av dessa 18 är aktiva i Hongkong.

Ifall någon tror att det är nu som NED gripit in i händelserna i Hongkong så är det inte så; NED finansierade också rörelsen Occupy Central i Hongkong 2014. Att skapa oro i namn av kamp för demokrati och frihet är det som är NED:s uppdrag.

Denna gång har anstiftarna satt målet högre än brukligt, inte bara sett i tid utan också när det gäller nivån på våldsamheterna, men även i att man involverat Washington. Dessa s.k. företrädare för Hongkong har begärt USA:s kongress att garantera dem deras demokrati och frihet.

Att USA på intet sätt hade något att göra med Hongkongs överlåtelse från Storbritannien till Kina tycks vara betydelselöst för dessa ärelystna frihetskämpar. Det samma gäller för besserwisser-typerna bland kongressledamöterna som låg bakom förslaget till lagen om Hongkong Human Rights and Democracy av 2019. Den kommer troligtvis att godtas av kongressens båda kamrar.

”Besserwisser” för det krävde ingen eftertanke för kongressen att vidta steget och det kostar inget då varje reaktion visavi en sådan lag inte kommer att bäras av upphovsmännen. Kostnaderna – vilka kan bli stora – kommer att få bäras av folket i Hongkong och då inte av en handfull inspiratörer.

Med Hongkonglagen kan USA känna sig maktfullkomligt att ge Hongkong besked om hur de borde regera, vilket Hongkongregeringen kommer att negera och som Beijing på det kraftigaste kommer att motsätta sig, utifrån positionen att USA har ingen rätt att blanda sig kinesisk inrikespolitik.

USA kommer därav dra slutsatsen att de kan frångå erkännandet av Hongkong som ett särskilt förvaltningsområde i Kina och frånta Kina statusen som gynnad nation.

President Donald Trumps administration skulle inte tveka i att vidta det steget i att frikoppla Kina och USA.

Om det sker, då utgör folket i Hongkong förlorarna. Utan sin särskilda status blev staden en av många och som sådan inte ens så värdefull som grannstaden Shenzhen för Beijing. Varje ekonomiskt privilegium som Hongkong hyser nu skulle försvinna.

För ungefär fem år sedan hade jag tillfälle att videointervjua Joshua Wong, en av de unga dissidentledarna som vittnade inför kongressen i USA. Mitt intryck av Wong, då en ung student, var att han var värtalig och energisk och hade mantlat rollen av att vara advokat för demokratin som en karriär.

Jag vet inte om han fortsatte med högre studier, jag antar att han fann tillvaron som dissident mera lättäm och att stå i rampljuset som mer lönande än högre studier. Han visade ett skrämmande ointresse av kinesisk historia och kultur.

En från Kina löskopplad generation

Wong är en representant av en generation som fötts efter Hongkongs överlåtelse. Denna generation unga har ingen känsla av vad det brittiska kolonialstyret i realiteten var utan har på något sätt fått till sig en romantisk föreställning om att vara brittisk undersåte var toppen.

Kinesiska undersåtar hade under det koloniala styret ingen som helst röst i valet av sina härskare och ingen rätt att ens ansöka om en officiell post. I motsats till detta, som gällde före överlåtelsen, stipulerar den nu gällande s.k. Basic Law, som förhandlades fram mellan Kina och Storbritannien, att val av VD:n (regeringschefen) ska införas stegvis så att befolkningen har full rösträtt innan det 50-åriga övergångsskedet är till ända.

Mark Pinkstone, en australiensisk journalist med 50 års erfarenhet av och i Hongkong säger ”The Basic Law är det grundläggande dokumentet som underbygger systemet av 'ett land, två system' och som föreskriver tanke-, yttrande- och religionsfrihet. Inget av detta har urholkats sedan överlåtelsen 1997. Demonstrationerna som sker är ett tydligt bevis på det faktumet.”

Pinkstons åsikt står naturligtvis i motsats till de protesterandes hävdande att det är förlusten av frihet som är skälet till demonstrationerna. Kanske vore Human Freedom Index som är underställd Cato Institute i Washington anger, en legitim domare för att avgöra den motstridande synen.

Enligt det senaste indexet klassades Hongkong som nr 3 och föregicks enbart av Nya Zeeland och Schweiz. Indexet befattar 162 länder och autonoma regioner och grundar sig på 79 mått som mäter

den personliga och ekonomiska friheten. USA intar plats nr 17. Det tycks utifrån detta se ut som om det unga Hongkong inte fullt ut inser hur bra de har det.

Hongkongregeringens missgrepp

Regeringen i Hongkong bär naturligtvis ansvaret för hur missnöjet under sommaren tilltagit. Efter överlåtelsen införde inte regeringen någon ny undervisning i skolan som hade lärt ut vad det betyder att vara kines och som hade klargjort deras kinesiska kulturtillhörighet. Istället för att identifiera sig med och vara stolt över sitt kinesiska arv, växte ungdomen upp rotlös och fick för sig att det hade varit bättre att vara ”fake british”.

De regeringar som funnits efter överlåtelsen insåg behovet av bostäder till överkomliga priser men gjorde inget åt det – eller kunde inte göra något åt det eftersom fastighetsmagnaterna kontrollerade Hongkongs fastighetsmarknad och satte sig emot allt i den vägen. Frustrationen av att lönerna inte kunde möta de ökade boendekostnaderna och den begränsade tillgången kokade över 2014 och på nytt nu fem år senare.

World Economic Forum publicerade en undersökning som innefattade 25 länder och vari man frågade ifall man ansåg att den egna regeringen var på rätt väg eller inte i bostadspolitiken. Undersökningen genomfördes mellan oktober och november 2016.

Kina visade sig leda de utfrågade länderna, med att 90 procent ansåg att regeringen var på rätt väg medan 10 procent svarade nej. USA låg i mitten på plats 13. 35 procent svarade ja på om regeringen var på rätt väg, 65 procent svarade nej. Tyvärr fanns inte Hongkong som ett separat område med, men jag misstänker att Hongkong snarare hade legat närmare USA än Kina.

Tråkigt nog, ifall Hongkongs ungdom skulle besluta att länka sitt öde till USA, kommer de att bli besvikna av att möta en glappande demokrati. De kommer att missa chansen att knyta sin framtid till ett Kina som är på rätt väg.

Asia Times 2 oktober 2019; (An alternative view of HK protests). Översättning från engelska Per-Erik Wentus.

M.K. Bhadrakumar, Antoine Uytterhaege: Kina och Ryssland förs närmare av krisen i Hongkong

Kina har officiellt beskyllt USA och Storbritannien för att vara delaktiga i de ”pro-demokratiska” protesterna i Hongkong. Man har diplomatiskt krävt att USA:s underrättelsetjänst stoppar sin uppmuntran och sitt stöd till demonstranterna i Hongkong. Den tidigare indiske diplomaten MK Bhadrakumar har analyserat utvecklingen.

Inblandningen

I början av augusti i år kunde man hitta foton i vestibulen på ett mindre lyxhotell i Hongkong. De var gjorda av Julie Eadeh och visade några av ledarna för studentrörelsen för ”mer demokrati”. Eadeh är en politisk rådgivare vid USA:s generalkonsulat i Hongkong och är en expert som har varit med och organiserat s.k. färgrevolutioner i andra länder och hon är även känd för att ha iscensatt undergrävande aktioner i Mellanöstern.⁵

Den kinesiska tidningen *The Global Times* förebrådde USA-generalkonsulatet i skarpa ordalag och hävdade att USA var ansvarigt för oroligheterna i Hongkong på samma sätt som de har blåst under ”färgrevolutioner” i andra länder.

⁵ Söker du efter *Julie Eadeh* på Wikipedia så fås meddelandet ”Julie A. Eadeh is a Political Consulate at the US Consulate General in Hong Kong ...” men öppnar du får du svaret ”Wikipedia does not have an article with this exact name”. Nåväl söker du vidare så hittar du mycket om henne samtidigt som artiklar som funnits i amerikanska tidningar har tagit bort det tidigare innehållet om henne.

Hur sannolikt är nu allt detta? På webben *Asia Times* noterade en kanadensisk vetenskapsman nyligen att demonstrationerna är så väl finansierade och deras logistik och organisation är så vidsträckta att medlen för något dylikt endast kan komma från utländska stater eller förmögna människor som har ett vinstintresse däri. Det är i själva verket detta som ligger bakom de dagliga provokationerna, såsom bränningen av kinesiska flaggor eller ockupationen av Hongkongs flygplats. Målet är att tvinga Beijing att ingripa i att stävja oroligheterna, så att USA och väststater skulle reagera med sanktioner.

Med G5-teknologin om hörnet skulle det vara för USA ett passande tillfälle att kunna få övriga väststater att inte längre hålla en egen kurs visavi Kina såsom Tyskland och Italien gör, som har en blomstrande handel- och investeringsrelation med landet och istället bli tvungna att följa USA:s politik.

Ekonomi

Francisco Sisci, en välkänd italiensk journalist som bott och verkat i Beijing i årtal, skrev nyligen att Hongkong är Beijings ”säkerhetsventil”. Ifall den blockerades skulle hela det kinesiska systemet riskera att förkvävas. Sant är att Hongkong är en sorts kanal mellan Kinas slutna ekonomi och den öppna ekonomin i en stor del av den övriga världen.

Om Kina fullt ut kan spela på den globaliserade marknaden och samtidigt hålla sin egen ekonomi tillsluten är det tack vare Hongkongs existens som med sin öppna ekonomi härbergerar den tredje största finansmarknaden i världen. Skulle en omfattande kapitalflykt från Hongkong uppstå, då blev Kina tvunget att för sina framtida finansiella regleringar underhandla med länder som de inte har något inflytande på. Har den risken närmast sig frågar sig MK Bhadrakumar och svarar ”Hongkongs nuvarande status hjälper Kina att vinna tid. Men det viktigaste problemet är självfallet Kina självt, för tiden då Kina både för sin inrikes- som sin utrikeshandel kan operera tack vare ett komplext uppbygge av särskilda överenskommelser och avtal närmar sig allt snabbare sitt slut.”

Sammanfattningsvis bör oroligheterna i Hongkong ses som ingående i det tryck som USA utsätter Kinas teknologiska tillväxtkraft för, i syfte att förhindra landet att bli den världsledande i detta århundrades teknologiska kapplöpning. Inflytelserika kommentatorer i USA noterar att ”den revolutionära sfären i Hongkong” bör ses som ett tecken på att ”kommunismen på kinesisk grund” närmar sig sitt slut.

Missnöjet

Det är nu som Ryssland gett sig in i spelet. Ifall det är en slump eller inte vet vi inte, men det sammanfaller med oroligheter på Moskvas gator och torg. Det är inget som säger att de inte kunde växa till större protester mot president Vladimir Putin. Om den nya utlämningslagen som föreslogs i Hongkong var fnösket till protesterna så är det i Moskva de lokala valen.

Men oroligheternas botten ligger djupare än så. Liksom missnöjet i Hongkong ytterst har sin grund i de försämrade ekonomiska och sociala villkoren är Putins minskade förtroende bland gemene ryssländare att söka i Rysslands ekonomiska dödläge. USA:s strategi är i bägge fallen att utnyttja läget för ett ”regimskifte”.

Det kan måhända framstå som lite överraskande när både Kinas ledare Xi Jinping som Rysslands Vladimir Putin ses som sittande stadigt i sadeln. För bägges popularitet ligger på en nivå som hos de flesta ledare i världen inte kan väcka något annat än avund. Men notera, att den av USA stödda doktrinen på ”färgrevolutionen” ingalunda utgår från några demokratiska principer.

Färgrevolutionen

Målet för färgrevolutioner är att kasta om den bestående politiska ordningen utan att befolkningen är medveten om det. Det är hemliga statskupper som således inte har ett uns med demokrati att göra utan utnyttjar helt andra medel. Det senaste president- och riksdagsvalet i Ukraina visar helt tydligt

att det styre som kom till makten vid färgrevolutionen 2014 (och som nu avsattes) var ett uppror som inte hade någon demokratisk förankring eller önskades av befolkningsflertalet.

Naturligtvis är försöken att destabilisera Kina och Ryssland en väldig utmaning, det rör ju sig om inget mindre än att rubba den strategiska balansen i världen. Denna tvåfaldiga inringnings- och uppdämningsstrategi visavi Beijing och Moskva utgör den egentliga innebörden i ”Project for the New American Century” (PNAC)⁶, dvs att åstadkomma en amerikansk världshegemoni för detta århundrade. USA använder färgrevolutionsspöket för att sätta Beijing och Moskva under tryck i förhoppningen att deras reaktioner ska leda till deras internationella isolering.

Ty auktoritära regimer, som de i Kina och Ryssland, är svårtillgängliga, och till och med vänner och förbundna är inte välkomna i inrikespolitikens innersta helgedomar.

Manövern från Ryssland

Svaret från Ryssland blev en fullständig överraskning. Det kommer också att ha internationella geopolitiska följder om axeln mellan Moskva och Beijing förstärks ytterligare.

Rysslands utrikesministerium förklarade den 9 augusti att Ryssland och Kina skall utbyta informationer om USA:s inblandning i deras inrikesangelägenheter. Man underströk att Moskva fått kännedom om Kinas förklaring gällande USA:s inblandning i inrikesangelägenheterna i Hongkong och att denna information hade behandlats på det största allvar.

Därför är det till gemensam nytta att vi utväxlar dylik information sinsemellan förklarade talesmannen. Det tillades att amerikanska underrättelsetjänster använder speciella teknologier för att destabilisera Ryssland och Kina.

Moskva har mycket mer erfarenheter än Beijing av hur man kan neutralisera amerikanska underrättelsetjänstens hemliga operationer. Budskapet från både Moskva och Beijing är entydigt ”Förenade vi stå, åtskilda vi falla”.

Byggandet av en gemensam ”brandvägg” gentemot den amerikanska inblandningen är i sig av stort intresse, men samtidigt förstärker det alliansen mellan Ryssland och Kina och förhöjer dess nivå och skapar en ny politiskt grundval för en gemensam säkerhet för dem bägge.

Uitpers.be. 25 september. (Hongkong brenge Rusland en China dichter bij elkaar). Översättning från nederländska och noter Per-Erik Wentus.

⁶ Se [Project for the New American Century](#) (Wikipedia)